

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **JESSENIA a.s.**, se sídlem Okruhová 1135/44, Praha, zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 A 157/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 A 157/2017 – 31 (dále „napadené usnesení“), jímž městský soud odmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, který žalobce spatřoval ve 26. výzvě žalovaného k předkládání žádostí o podporu z

Integrovaného regionálního operačního programu eGovernment I., ve znění změn ke dni 27. 9. 2017 (dále též „výzva žalovaného“). Nezákonný zásah žalobce spatřoval ve vydání a trvání výzvy žalovaného, v níž jako okruh oprávněných žadatelů o dotace jsou vymezeny organizační složky státu, příspěvkové organizace organizačních složek státu, státní organizace a státní podniky, kraje, organizace zřizované nebo zakládané kraji, obce (kromě Prahy a jejích částí) a organizace zřizované nebo zakládané obcemi (kromě Prahy a jejích částí), přičemž žalobce je obchodní společností (akciovou společností)

[2] V žalobě ze dne 27. 9. 2017 žalobce uvedl, že předmětná výzva zcela vylučuje jeho možnost požádat o podporu, ačkoli je výzva určena mimo jiné pro podporu eHealth, v němž žalobce participuje. Vyloučení možnosti žádat o dotaci jen z důvodu své právní formy považoval za diskriminační. Měl přitom za to, že žaloba splňuje všechny podmínky stanovené ustanoveními § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jak podrobně popsal ve své žalobě, neboť předmětný zásah byl přímo zamířen vůči němu, neboť jej zbavuje práva ucházet se a získat veřejné finanční prostředky. Tím, že dochází k výše popsané diskriminaci, dochází k jeho ohrožení a k narušení ohrožení hospodářské soutěže, neboť jeho konkurent může podmínky předmětného dotačního titulu splnit a dotaci získat.

[3] V **napadeném usnesení** ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 A 157/2017 – 31, městský soud uvedl, že předmětná výzva nepředstavuje zásah ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, protože nedošlo k přímému zkrácení práv žalobce. Výzva totiž neznemožnila žalobci podat žádost o podporu z předmětného operačního programu. Pokud by žalobce podal žádost, muselo by o ní být rozhodnuto; v případě vydání negativního rozhodnutí by toto bylo soudně přezkoumatelné. Nedošlo tak k naplnění definice zásahu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. I kdyby se v projednávané věci jednalo o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., s ohledem na možnost žalobce brojit proti případnému rozhodnutí o neposkytnutí dotace žalobou proti rozhodnutí správního orgánu by byla naplněna podmínka nepřípustnosti žaloby ve smyslu § 85 věta před středníkem s. ř. s., neboť primát před zásahovou žalobou drží žaloba proti rozhodnutí. Jelikož žalobce může podat žalobu proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace, nelze dovodit přípustnost zásahové žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení **kasační stížnost,** v níž uvedl, že se dovolává kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V doplnění ze dne 13. 2. 2018 uvedl, že žalovaný diskriminuje potencionální příjemce dotací z důvodu jejich formy (vlastnické struktury) bez ohledu na jejich faktickou činnost, přičemž nezákonné nakládání s dotacemi (přerozdělování veřejných finančních prostředků) představuje zásah do práva vlastnit a užívat majetek. Měl za to, že městský soud zasáhl do jeho práva na přístup k soudu a na spravedlivý proces. Dovozoval, že žalovaný mu de iure znemožnil podat žádost o podporu. Nesouhlasil s tím, že jej městský soud nutí k tomu, aby podal žádost o podporu, která je předem odsouzena k neúspěchu. Trval na tom, že již vydáním samotné výzvy dochází k zásahům do jeho vlastnického práva, přičemž přístupem městského soudu došlo k odepření efektivního prostředku ochrany jeho práv. Soudní ochrana práv totiž nemá být v právním státě iluzorní. Souhlasil s tím, že

primát soudní žaloby drží žaloba proti rozhodnutí správnímu orgánu, avšak tato ochrana musí být efektivní. Efektivním postupem ale nemůže to, že stěžovatel je nucen podat žádost o podporu, kterou je poměrně složité a finančně náročné vypracovat, ačkoli je dopředu zřejmé, že nemůže uspět. Přitom není zaručeno, že žalovaný žádost, pokud bude blanketní, zamítne právě ze stěžovatelem dovozovaného diskriminačního důvodu. Zmařené náklady může stěžovatel velmi obtížně získat zpět, přičemž i tak by nezískal vlastní dotaci. I kdyby byla následná žaloba úspěšná, nemůže stěžovateli nikdo zaručit, že nakonec finanční prostředky dostane, neboť mohou být v mezidobí vyčerpány. Za efektivní prostředek ochrany svých práv naopak považuje přednostní a urychlené projednání zásahové žaloby. V neposlední řadě namítal nesprávný procesní postup městského soudu, neboť ten jej nejprve vyzval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. k tomu, zda souhlasí od upuštění jednání v dané věci, avšak následně městský soud žalobu bez meritorního posouzení odmítl. Pokud měl městský soud za to, že nejsou dány podmínky řízení, pak neměl žalovanému zasílat žalobu k vyjádření, vyjádření žalovaného přeposílat stěžovateli a stanovit mu lhůtu pro sdělení, zda požaduje nařízení ústního jednání. Jestliže měl soud pochybnosti o projednatelnosti žaloby, ačkoli účastníci řízení měli za to, že žaloba projednatelná a přípustná je, pak měl soud nařídit jednání za účelem posouzení procesních podmínek řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 15. 3. 2018, v němž se ztotožnil s městským soudem, že je nutné žalobu odmítnout, neboť zde neexistoval zásah ve smyslu s. ř. s. Stěžovatel tedy měl správně postupovat tak, že měl podat žádost o poskytnutí dotace a dodržet tak zákonem stanovený postup. Jestliže tak neučinil, nemohl podat předmětnou žalobu. Žalovaný setrval na argumentaci, že může na základě programových dokumentů Integrovaného regionálního operačního programu nastavit výzvy tak, že bude podporovat určitý segment. Pokud by byla akceptována argumentace stěžovatele, vedlo by k tomu, že by v každé výzvě musel být určen okruh oprávněných žadatelů neomezeně, což je v rozporu se smyslem a základním pilířem kohézní politiky Evropské unie. Tyto názory ostatně uvedl již ve vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňují podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené usnesení takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti správně podřadil důvod podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud totiž stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu kasační důvod

podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004). Naplnění tohoto důvodu přitom může založit i to, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98.

[9] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná a zda je jím napadená výzva žalovaného diskriminační, jak obsáhle dovozuje i v kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65). S ohledem na to, že zákonnost postupu žalovaného nebyla za dané procesní situace úspěšně napadena, musí tedy Nejvyšší správní soud vycházet z toho, že tento postup žalovaného byl zákonný, a to v souladu s obecnou zásadou presumpce správnosti aktů a postupu veřejné správy.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou vady řízení, která měla mít za následek nezákonnost napadeného usnesení, když postup městského soudu vyvolal ve stěžovateli fakticky dojem, že dojde k meritornímu projednání věci, neboť mu zaslal vyjádření žalovaného a tázal se jej, zda souhlasí s upuštěním od nařízení jednání. Nejvyšší správní soud přitom nemá za to, že postup městského soudu mohl založit tak silné očekávání stěžovatele, že žaloba je meritorně projednatelná. Naopak z obsahu soudního spisu vyplývá pouze to, že městský soud od začátku řízení činil kroky nezbytné k rozhodnutí o žalobě. To, že tyto kroky byly činěny, však automaticky neznamená, že žaloba bude meritorně projednána; teprve na základě těchto dalších úkonů totiž může soud často ověřit, zda je žaloba přípustná a věcně projednatelná. Pokud městský soud v projednávané věci teprve na základě informací poskytnutých žalovaným ověřil, co je předmětem řízení a jaké jsou souvislosti žaloby, a poté žalobu odmítl, nelze z toho dovozovat, že by jeho postup byl nezákonný. I v případě nepřípustné žaloby je na místě dát prostor druhému účastníku řízení, aby se k ní vyjádřil, neboť i ten může na její nepřípustnost upozornit. Nadto tyto úkony bude soud často činit dříve, než posoudí, zda je žaloba přípustná. Stejně tak městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, když rozhodl o odmítnutí žaloby mimo ústní jednání dříve, než stěžovateli uplynula lhůta k vyjádření, zda s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí. To by bylo relevantní v případě, že by soud skutečně rozhodoval *o věci samé* (srov. § 51 s. ř. s.). Pokud soud usnesením žalobu odmítá, nerozhoduje ve věci samé, a může tak bez dalšího rozhodnout bez nařízení jednání. Vyjádření (ne)souhlasu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. na to nemá žádný vliv.

Jelikož tedy městský soud postupoval v souladu se zákonem, nemohl způsobit vadu řízení, která by měla vliv na napadené usnesení. Námitka stěžovatele je nedůvodná.

[12] Stěžovatel postavil argumentaci v kasační stížnosti především na otázce, zda způsob ochrany, který naznačil městský soud v napadeném usnesení (podat žádost o dotaci a teprve proti negativnímu rozhodnutí o poskytnutí dotace brojit žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s.), je dostatečně efektivní. Nejvyšší správní soud ovšem zdůrazňuje, že jádro daného sporu spočívá v tom, zda je vůbec potřebné poskytovat stěžovateli účinnou a efektivní ochranu proti Výzvě, resp. zda zde může existovat veřejné subjektivní právo stěžovatele, do kterého by mohlo být Výzvou zasaženo, a kterému by tudíž bylo nezbytné poskytovat ochranu. Jestliže stěžovatel označuje za nezákonný zásah akt veřejné správy, který pojmově zásahem být nemůže, neboť se nejedná vůbec o akt, který by mířil proti konkrétním subjektům, a mohl tak zasáhnout do jejich práv, nelze v případě odmítnutí žaloby mířící proti takovému aktu vůbec hovořit o odepření soudní ochrany a porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[13] Městský soud odmítl žalobu proto, že Výzva není úkonem, který by mohl být pojmově nezákonným zásahem. To byl nosný důvod jeho rozhodnutí. Pouze jako tzv. *obiter dictum* naznačil, že i kdyby se teoreticky o zásah jednat mohlo, bylo by třeba žalobu odmítnout, neboť prostředkem ochrany stěžovatele by byla žaloba proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Stěžovatel ve své kasační stížnosti brojí výhradně proti tomuto závěru, na němž však napadené usnesení nestojí, proto taková kasační stížnost nemůže být úspěšná. Stěžovatel nepolemizuje s tím, že Výzva vůbec nepředstavuje zásah, přičemž s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[14] V daném případě se jedná o dotační program, v rámci něhož jsou čerpány prostředky z evropských strukturálních fondů. Základní zásady poskytování podpory tak vychází z unijních právních předpisů. Výzva je aktem, který na ně navazuje a musí je respektovat. Základní mechanismus při nastavování podmínek pro čerpání dotace lze popsat tak, že nejdříve existuje záměr Evropské unie podporovat určité oblasti, k čemuž vytvoří základní strategii. Poté musí mít každý členský stát navazující strategický dokument, o nějž opírá svou dotační politiku. Následuje schválení jednotlivých dotačních programů Evropskou komisí. Tyto programy musí vycházet ze strategického dokumentu [k tomu viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení č. 1303/2013“), zejména čl. 9, 10, 14, 26 až 29]. Teprve v rámci schválených dotačních programů jsou vyhlašovány výzvy. Na ty reagují zájemci o dotace

podáváním žádostí, o nichž se rozhoduje rozhodnutím, v němž se stanoví konkrétní práva a povinnosti příjemce dotace.[1]

[15] Výzva k podávání žádostí o dotaci je tedy (zjednodušeně řečeno) dokument dotační politiky státu, v němž v rámci schváleného dotačního programu příslušný orgán vyzývá zájemce o dotace k předkládání žádostí a stanoví, v jakém období lze žádosti podávat, jaký objem finančních prostředků bude přerozdělen, komu a na co lze dotaci poskytnout[2]. Tato výzva tak relativně obecně nastavuje některá pravidla poskytování dotací a míří proti blíže neurčenému okruhu adresátů (byť může stanovovat určité požadavky na osoby, kterým lze dotaci poskytnout, není adresována konkrétním subjektům). Konkrétní práva a povinnosti při poskytování dotace stanoví až rozhodnutí o poskytnutí dotace podle § 14 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Až zde se jedná o úkon správního orgánu adresovaný určitému subjektu a zasahující do jeho práv.

[16] Aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho subjektivních veřejných práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98). S ohledem na shora popsaný obsah Výzvy, která pouze informuje o možnosti žádat o dotaci za určitých podmínek, přičemž není žádným způsobem adresná, se nemůže jednat o nezákonný zásah. Jak správně odkazoval již městský soud, dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, je-li zjevné a nepochybné, že není možné, aby jednání popsané v žalobě bylo vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Městský soud proto rozhodl správně, když žalobu odmítl.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že zde ani není žádné veřejné subjektivní právo stěžovatele, kterému by byla odepřena ochrana. O legitimním očekávání ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze hovořit až poté, co poskytovatel rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel - přesně k takové situaci se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, odkazovaném stěžovatelem, pročež tento odkaz je v daném případě nepřiléhavý. Na dotaci zásadně není právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel), proto teprve po jejím přiznání judikatura dovozuje legitimní očekávání příjemce dotace, že za předpokladu splnění všech stanovených podmínek mu bude dotace proplacena. Ostatně i sám stěžovatel uvádí, že pro případ náhrady škody způsobené nezákonným výkonem veřejné moci by nebyl schopen prokázat svůj nárok, neboť není zřejmé, zda by mu dotace byla přiznána, či

[1] K tomuto mechanismu navazujících dokumentů obdobně též BUDÍK, Josef: *Evropské strukturální fondy a jejich využívání*. 1. vyd. Praha: Vysoká škola finanční a správní, o. p. s., v edici EUPRESS, 2009, 80 s. ISBN 978-80-7408-014-2. S. 57; či PEKOVÁ, Jitka; PILNÝ, Jaroslav; JETMAR, Marek: *Veřejný sektor – řízení a financování*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012. 488 s. ISBN 978-80-7357-936-4. S. 598.

[2] K obsahu výzvy srov. BUDÍK, op. cit. S. 30.

v jaké výši. Nemůže mít proto žádné legitimní očekávání přijetí veřejných prostředků, které by zasloužilo stejnou ochranu jako vlastnické právo.

[18] Soudní kontrola veřejné správy není bezbřehá. Existují oblasti činnosti veřejné správy, jejichž kontrola podléhá jiným mechanismům. Správní soudnictví je vyhrazeno ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Rozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským, atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (možnost přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace dovodil rozšířený senát Nevyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46). Jinými slovy až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil. Do té doby skutečně existuje určitý prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude či nebude podporovat. Zásadně tedy před rozhodnutím podle § 14 rozpočtových pravidel nepřipadá soudní přezkum v procesu čerpání dotací v úvahu.

[19] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že dotační politika státu by neměla být zcela svévolná. Její kontrola však není v gesci správních soudů (do určitého okamžiku). Aby při poskytování veřejné podpory nedocházelo k nepřípustnému narušování hospodářské soutěže, diskriminaci a podobně, existují v rámci Evropské unie pravidla a kontrolní mechanismy, které dodržování těchto základních zásad zajišťují. Ostatně každá výzva k podávání žádostí o dotaci musí být v souladu s dotační politikou Evropské unie, jakož i s ní dojednanou strategií každého členského státu, i pravidly dotačního programu (jak bylo uvedeno výše). Pokud by členský stát nedodržoval základní zásady, jako je např. rovné zacházení, či dotace poskytoval v rozporu s dotační politikou Evropské unie, případě v rozporu s pravidly přípustnosti subvencování, neposkytla by Evropská unie na takto realizované projekty finanční prostředky ze strukturálních fondů, přičemž dotčený stát by mohl být příslušnými orgány Evropské unie sankcionován za své jednání [např. z nařízení č. 1303/2013 vyplývají rozsáhlé mechanismy pro zajišťování a kontrolu čerpání prostředků z evropských strukturálních a investičních fondů]. Nelze se tedy obávat, že by zde byl nějaký prostor pro libovůli státu a nepřípustnou diskriminaci.

[20] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že závěr, dle něhož Výzva je úkonem veřejné správy, který nelze napadat před správními soudy, neporušuje čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a postupem městského soudu nebyla stěžovateli nezákonně odepřena soudní ochrana.

[21] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud podotýká, že názor městského soudu, který vyslovil jako *obiter dictum*, není zcela správný. Pokud by Výzva zasahovala do nějakých veřejných subjektivních práv stěžovatele a mohla by být pojmově zásahem, nebyla by žaloba proti rozhodnutí o poskytnutí dotace prostředkem ochrany, který by představoval důvod nepřípustnosti žaloby proti Výzvě ve smyslu § 85 s. ř. s. V návaznosti

na přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace totiž nelze přezkoumávat Výzvu jako takovou. Zásadně totiž bude soud posuzovat pouze to, zda poskytovatel dotace postupoval férově a dodržel v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků všechna stanovená pravidla, mezi které patří i pravidla vyplývající z výzvy k předkládání žádostí o dotaci. Zásah soudu do podmínek obsažených v takové výzvě tak bude možný pouze ve výjimečných případech; např. pokud by dotace nebyla přiznána s odkazem na podmínku, která je neopodstatněná a v demokratickém právním státě skutečně zcela zjevně nepřípustná. Obecně však výzvy není možné plně přezkoumávat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace. Ve shora citovaném rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 – 46 přitom rozšířený senát ve vztahu k nenárokovým dotacím konstatoval, že soudní přezkum je *„omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno, žadatel nemá právo na ´výsledek´, ale na ´řádný proces´ s ním související“*. Jelikož výzvy obsahují právě ony obecně stanovené podmínky pro potenciální žadatele o dotaci, jde spíše o mantinely, v nichž se bude soud při přezkumu rozhodnutí o poskytnutí dotace pohybovat. To ovšem nic nemění na tom, že Výzva není pojmově zásahem, a žaloba proti ní proto musela být odmítnuta.

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu